

(המשך מעמוד 9)

האחר, ואז מעלה אותו על רוכבי העדים כער גיל. או יכולה היא לחקור אותו גם על כל עדות שמסר במיטרה או במקום אחר, ועדות זו תהיה או כשרה וקבילה נגד הנאשם השני. לזכותה של עורכת-דין רוזנטל יש לומר, כי כראשיתו של המישפט קשה היה להאמין שהנאשמים יוותרו על זכותם להעיד להגנתם כמישפט. אין כמעט נאשם ברצח, המוכן לוותר על

בכיתה-המישפט שמועות, כי רונן לא יעיד. ההסבר היה, כי בלי עדותו של רונן כמעט שלא ניתן יהיה להרשיע את כניגל. היו נגרו אומנם ראיות שונות, נסיבתיות בעיקרן, אך העדות המרכזית היתה זו של רונן, שהאשים את כניגל בתיכנון הרצח ושהכטיח לרונן 25 אלף דולר כדי לכצע את רצח הברוקר. לרונן עצמו לא היה כל מניע לכצע רצח זה כי הוא כמעט שלא הכיר את

אין לו מה להפסיד", אמרו מישפטנים, "הוא ממילא יורשע על-פי הודאתו ויילך לכמה שנים טובות. אז לפחות שיקבל איוה סכום שיחכה לו בשווייץ כאשר ייצא מהמאסר." כתבת העולם הזה פנתה אז לתובעת בשאלה, אם איננה מתכוונת לבקש מבית-המישפט לפצל את הריון, ולוא גם בשלב מאוחר זה, כדי לנסות לתקן את הטעות. עורכת-הריון רוזנטל חיכה, ואמרה,

„תחזית שגויה של התביעה זיכתה את הנאשמים ביתרון טאקטי — זהו אבסורד הזועק לשמיים!"

זכותו להעיד ולהסתכן כי בית-המישפט יפרש את שתיקתו זו נגדו. היא קיוותה כי בעת שיעידו תחקור אותם גם על עדותם במיטרה, וכך תהפוך אותה לראיה קבילה. אולם מישפט רצח זה לא היה מישפט רגיל. הנאשמים כאן אינם עבריינים רגילים, הם היו מתוחכמים ועשירים ושכרו את מיטב עורכי-הדין. כבר זמן רב לפני שהגיע מועד עדותם של הנאשמים, החלו מתרוצצות

הברוקר. בעוד שלגיל היה קשר עיסקי הדוק עם יעקב אלטרוביץ, הנרצח: הם גילגלו מיליונים ביחד, והתביעה טענה כי סיכסוך עיסקי היה המניע לרצח. ככל שהתקרבו מועד עדותם של השניים, היה ברור כי גם התביעה שמעה את הלחישות הרועמות במיט-רונות, שטענו כי רונן לא יעיד גם בגלל ידידותו ומסירותו לכניגל וגם תמורת סכום כסף נכבד שהוכטח לו עבור שתיקתו.

כי יש בידה די ראיות כדי להרשיע את כניגל, וכי התייעצה גם עם פרקליט המחוז, אהרון שדר, והוא תומך בהחלטתה.

כאשר הסתיימה פרשת התביעה, ובית-המישפט קרא לנאשמים לעלות על רוכבי-העדים, היה סרובם להעיד הפתעה רק לבית-המישפט. אתם לא מתכוונים להעיד?" שאל השופט שטרומן בתמיהה, ודרש כי כל אחד מהנאשמים יקום על רגליו ויאמר, כי הוא מבין את משמעות הוויתור.

הסניגורים, רויד ליבאי ודני שיינמן, הסבירו לבית-המישפט את מניעיו של גיל לשתוק ואילו סניגורו של רונן, עורך-הדין אביגדור פלדמן, הצהיר לפני בית-המישפט, כי הוא ייעץ ללקר-חו להעיד ואף שקל התפטרות בגלל אי-מתן עדותו של רונן (העולם הזה 23.5.84).

כשלב זה רמזו השופטים עצמם לתביעה שאולי כראי להפריד את הריון בתיק, אבל התובעת לא נרמזה. היא המשיכה את המישפט נגד שני הנאשמים יחדיו.

האימרות בידה

התביעה היתה יכולה להפריד את המישפט, ואז היתה שגויה או של התביעה, מחמת טעות או חיסכון, זיכתה את הנאשמים ביתרון טאקטי. צר לי שבית-המישפט כבול בצעדים טאקטיים כאלה, זהו אבסורד הדועק לשמיים, כתב השופט שטרומן בפסק-דינו.

חוב הודאת היתה בידה של גברת רוצסל, אבל, היא לא יכולה להגיש חרב בלי שיתוף-פעולה של רונן. שני הנאשמים החליטו שלא ישיטו את צווארם לחרב והשאירו את גברת רוצסל עם האימרות בידה. הן אומנם הוגשו לבית-המישפט, אך אי-אפשר להשתמש באימרת רון נגד גיל, סיכם השופט.

בחומרה רבה יותר ראה השופט את ההאזנה שהתקינה המישטרה לטלפון של הני שיינמן, עורך-הדין של כניגל. ציטות זה נמשך יום שלם. זהו מעשה שלא ייעשה ואשר נמשך זמן רב מדי מכדי שתתקבל הטענה של טעות בתום-לב! מילים כדברנות.

גם שני השופטים האחרים, חיים אדר וצבי הכהן, מתחו ביקורת על המישטרה, ובעיקר על טעותה של הפרקליטות. אולם הם אספו אחת לאחת את כל הראיות הנסיבתיות, ומצאו כי גם בהן די כדי להרשיע את כניגל ברצח. לא יתכן שדגיירקק יורשעו במקומם של לווייתנים, כתב השופט צבי-הכהן. שני שופטי הרוב קבעו, כי הצטב-רותן של הראיות הללו מספיקה להרשיע את כניגל: שעת כניגל: (1) כניגל הוא שהביא לבילי הרצח

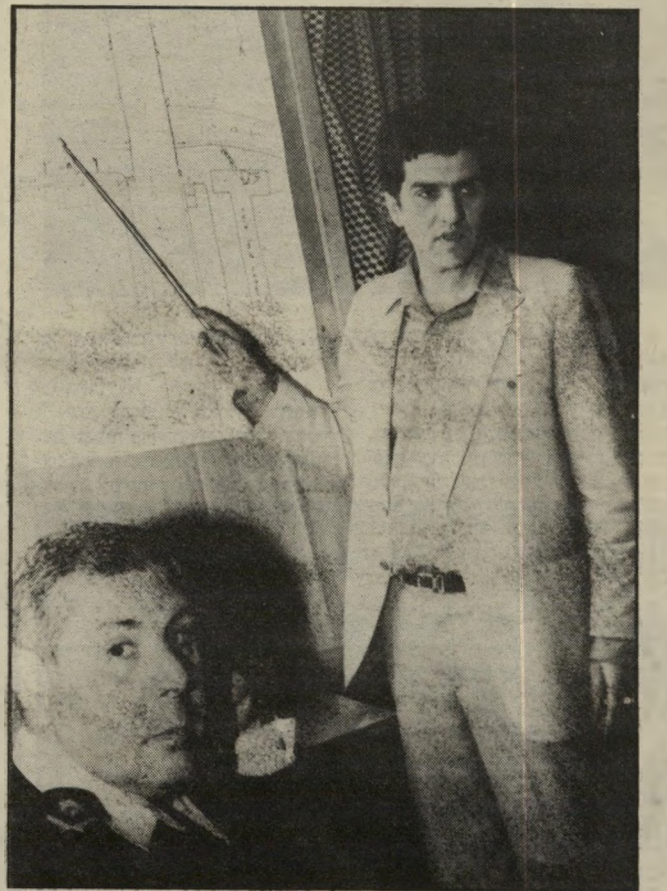
תובעת רוזנטל טעות אומללה!

ליזיקה שגיא עם הסניגור זיכרוני דמעות מאחורי המישפיים

- (1) את האקדח למקום הרצח במכוניתו. כאשר רונן אורב במקום.
- (2) כניגל התקשר מבית-המעצר לאמו, וביקש ממנה לשלם כסף לרונן, כדי שיעזוב את הארץ ולא ייחזר לפני שגיל ישוחרר ממעצר.
- (3) כאשר חשב גיל כי רונן עזב את הארץ, התכוון להפוך לעד-מדינה. בכך כאילו הודה כי יש לו חלק ברצח.
- (4) בחצר ביתו של כניגל נמצאו חלקים מאקדח הרצח. האקדח עצמו נמצא אצל רונן.
- (5) כאשר ניסה כניגל לשכנע את המישטרה להפכו לעד-מדינה, סיפר על פציעתה של אשה על-ידי רונן בפתח-חתיקוה, באקדח הרצח. מיקרה זה לא היה ידוע למישטרה באותו שלב.
- (6) כניגל סירב להעיד בבית-המישפט, ושמר על שתיקה. גם זה התפרש נגדו. זכות השתיקה היא מגן לאשמים, כי החפים מפשע מדברים, קבע השופט שטרומן.
- השופטים ראו בכניגל את המוח המתכנן של הרצח המתועב, ונראה כי הם לא יכלו בשום אופן להתעלם מהעדויות „האסורה" של רונן נגד כניגל. ברור כי פסק-דין זה איננו אלא מערכה ראשונה בלבד. שני הנאשמים יערערו בוודאי לבית-המישפט העליון וכניגל ינסה שוב להיאחז בטעותה של התביעה.

אילנה אלון

חקר וולף (מימין) מעשה שלא ייעשה!

אביו ואמו של כניגל בבית-המישפט טלפונים באמצע הלילה!